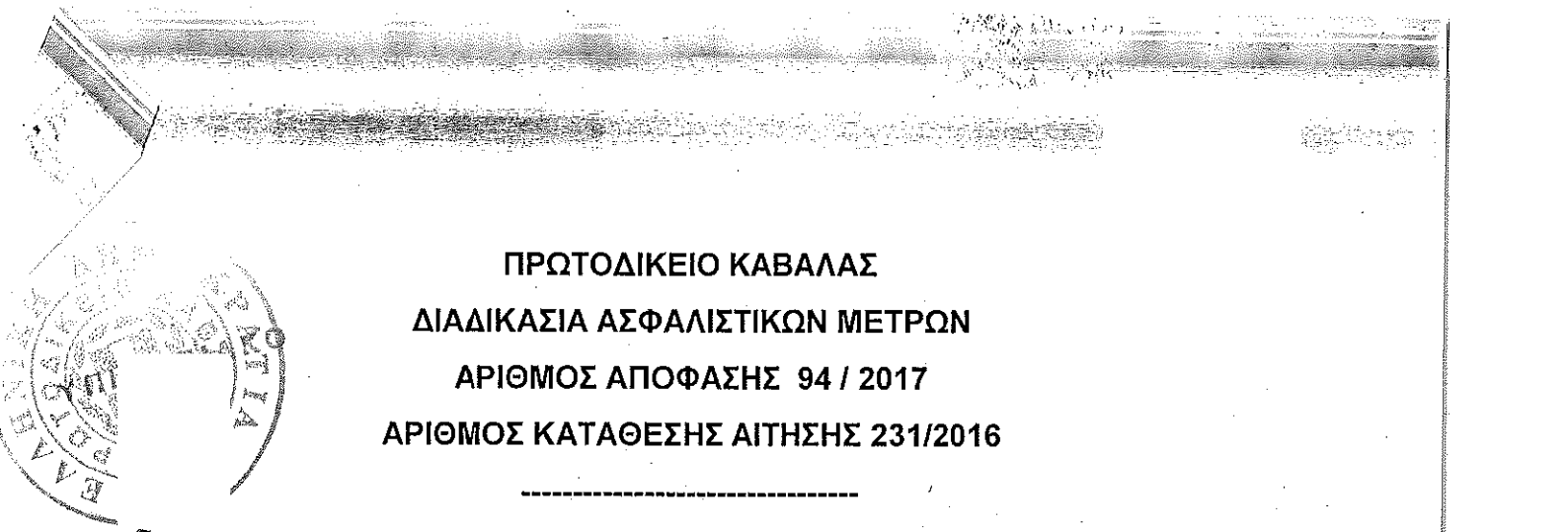

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 94 / 2017
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ 231/2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Σωτηρία Αρχάκη-Χριστοδουλίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Προϊστάμενος του Πρωτοδικείου Καβάλας, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Φεβρουαρίου 2016, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, με την επωνυμία "ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ" και τον διακριτικό τίτλο "ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ", όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λεωφόρος Μεσογείων αριθμός 231, με Α.Φ.Μ. 997495285, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Ευαγγελίας Καλουμά του Δ.Σ.Θ. με Α.Μ 10983, που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1.

του

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει
το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται
στην περιοχή , ο οποίος
δεν παραστάθηκε, 2. Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία
όπως
νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το

2^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το οποίο
βρίσκεται στον η οποία παραστάθηκε δια του
πληρεξουσίου δικηγόρου της Δημητρίου Μήτσιου, του Δικηγορικού
Συλλόγου Ροδόπης, 3.

στην
εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο
το οποίο βρίσκεται στην
η οποία δεν παραστάθηκε, 4.

στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο με
τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στον
η οποία δεν παραστάθηκε, 5.

στην
εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στην περιοχή
ο οποίος δεν παραστάθηκε και 6. του
στην εκμετάλλευση του οποίου
ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται
στην ο οποίος παραστάθηκε διά
του πληρεξουσίου δικηγόρου του Μηνά Βλασάρη του Δ.Σ. Καβάλας.

Η αιτούσα κατέθεσε ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου την από
8-9-2016 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 231/2016 αίτησή της,
η οποία προσδιορίστηκε για να εκδικαστεί αρχικά κατά τη δικάσιμο
της 15-11-2016 και κατόπιν αναβολής κατά την αναφερομένη στην
αρχή της παρούσας συνεδρίαση.

ΚΑΤΑ την σημερινή συζήτηση της παραπάνω υποθέσεως
παραστάθηκαν οι διάδικοι –πλην του πρώτου, τρίτης, τέταρτης και
πέμπτου των καθ' ων- όπως σημειώνεται παραπάνω και οι
πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και
ζήτησαν να γίνουν αυτοί δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

I. Από τις διατάξεις των άρθρων 294 εδ. α', 295 §1 εδ. α' και 297 του ΚΠολΔ οι οποίες εφαρμόζονται και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (Β. Βαθρακοκοίλη ΕρμΚΠολΔ, άρθρο 294, σημ, 16), προκύπτει ότι ο αιτών, μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αίτησης χωρίς τη συναίνεση του καθ' ου, πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση αυτή, έχει ως αποτέλεσμα ότι η αίτηση θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ως προς το διάδικο για τον οποίο έγινε, με δικονομικό επακόλουθο την κατάργηση της δίκης ως προς αυτόν (βλ. ΟΛΑΠ 20/1999, ΕλλΔνη 2000, 26, ΑΠ 800/2010, Δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 793/2010, Δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτούσα με σχετική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της στο ακροατήριο πριν την έναρξη της προφορικής συζήτησης επί της ουσίας της υπόθεσης η οποία καταχωρήθηκε επί του σώματος της αιτήσεως, ελλείψει τήρησης πρακτικών, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινομένης αίτησής της, όσον αφορά τον πρώτο, τέταρτη και πέμπτο των καθ' ων η αίτηση. Πρέπει επομένως να θεωρηθεί ότι η κρινομένη αίτηση, ουδέποτε ασκήθηκε ως προς αυτούς. II. Περαιτέρω, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο έκθεμα κατά την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, η τρίτη των καθ' ων Αναστασία Κασκαμανίδου, δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο. Όπως εξάλλου προκύπτει από τα υπ' αριθμόν 256/2016 πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του δικαστηρίου, κατά την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 15-11-2016, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά της από το οικείο έκθεμα, η τρίτη των καθ' ων είχε εκπροσωπηθεί από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Νικόλαο Δαλγιαννάκη του Δ.Σ. Καβάλας, ο οποίος μάλιστα υπέβαλε αίτημα αναβολής της υπόθεσης για λογαριασμό της (βλ. σχετική αναφορά

4^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

επί των υπ' αριθμόν 256/2016 πρακτικών), το οποίο έγινε δεκτό από το δικαστήριο και η υπόθεση αναβλήθηκε για την αναφερομένη στην αρχή της παρούσας συνεδρίαση, κατά την οποία όμως η τρίτη των καθ' ων η αίτηση δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και επομένως, πρέπει να δικασθεί ερήμην, δεδομένου ότι η υπόθεση αναβλήθηκε κατόπιν αιτήματος που υποβλήθηκε από τον τότε πληρεξούσιο δικηγόρο της για λογαριασμό της και συνεπώς, έλαβε γνώση της μετ' αναβολήν δικασίμου. Το Δικαστήριο ωστόσο, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης ως να ήταν αυτή παρούσα (άρθρα 687 παρ. 1, 690 παρ.1, 691 παρ.1 του ΚΠολΔ βλ. και Ιω. Χαμηλοθώρη, Ασφαλιστικά Μέτρα, σελ. 45 επ., παρ. 175 και 177). III. Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες («εισφορές») που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας κ.ά. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους. Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το Ν. 2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στο δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρΑθ 3318/1998, ΔΕΕ

1999. 403 και Μ. Μαρίνο: «Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔνη 35. 1441επ. και ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου, προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Ως ραδιοτηλεοπτική μετάδοση νοείται κατ' αρχήν η λήψη σήματος από τους άμεσους χρήστες των συσκευών λήψεως, οι οποίοι μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος λαμβάνουν εκπομπές. Εάν όμως η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή ανάλογου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό. Συνεπώς η χρήση αυτή δημιουργεί δικαίωμα αμοιβής υπέρ των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε βάρος του δέκτη της συσκευής που παρουσιάζει την εκπομπή μέσω μεγαφώνου, ανεξάρτητα από τα δικαιώματα τους σε βάρος των ιδιοκτητών των ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών (βλ. ΕφΑθ 915/2010 ΔΕΕ 2011 σ. 306, ΠΠρΑθ 1076/2011, 682/2011 ΤΝΠ-Νόμος). Στην περίπτωση λοιπόν που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται άδεια του δικαιούχου και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής. Βασική

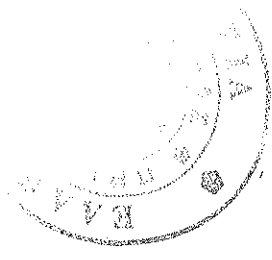
6^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

προϋπόθεση της δημόσιας εκτέλεσης, χρήσεως ή παρουσίασης, είναι ν' απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του "κοινού". Το κρίσιμο δηλαδή στοιχείο σχετικά με το δημόσιο χαρακτήρα της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου, είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια "κοινό" (ΑΠ 907/2003, ΕλλΔνη 44, 1481). Απαιτείται τελικά η ύπαρξη πράξεως, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου, καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους "δημόσιας εκτέλεσης" κατά τον ορισμό του άρθρου 3 παρ.2 του Ν. 2121/1993. Η έννοια δε της "προσιτότητας" συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση κατά τους όρους του Ν. 2121/93 η περίπτωση κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξη, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα όμως που δεν γίνεται τυχαία, αλλά στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003, ΠοινΔημ 2003, 1070 με παρατηρήσεις Γ. Νουντιάλη). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ιδίου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, με τα οποία δεν συνδέεται με οικογενειακούς δεσμούς ούτε είναι μέλη του άμεσου

κοινωνικού περιβάλλοντός του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά για μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν είχε αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό της ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια γι αυτή, να απαιτείται άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με όλα τα ανωτέρω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσομένων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεοράσεως, εγκατεστημένου μόνιμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσιάσεως και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή, αμοιβής (Γ. Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία, έκδ. 2002, σελ. 217, Λ. Κοτσίρης, Αναμετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002, 251). Περαιτέρω, η ανωτέρω αμοιβή, καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Το δικαίωμα της

8^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993. Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους τον ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (άρθρο 55 παρ.1β', το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται και στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων), κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται είτε τα «ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου» είτε, κατ' εξαίρεση, υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το Δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα : Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της ευλόγου αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Τέλος, ενόψει του ότι η αξίωση για εύλογη αμοιβή γεννάται αφότου το έργο έγινε αντικείμενο εκμεταλλεύσεως χωρίς την απαιτούμενη άδεια, οπότε εναπόκειται στο Δικαστήριο μόνο να καθορίσει προσωρινά το ύψος της ευλόγου αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, μετά τον εν λόγω δικαστικό προσδιορισμό έχει πλέον αυτό την εξουσία, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να προχωρήσει και στην προσωρινή επιδίκαση της εν λόγω απαιτήσεως, σύμφωνα με τις

διατάξεις των άρθρων 728 επ. του ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις της διατάξεως 682 του ιδίου Κώδικα, ήτοι συντρέχει επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικειμένου κινδύνου. Η αντίθετη άποψη δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο Ν. 2121/93 και στις διατάξεις των ασφαλιστικών μέτρων του ΚΠολΔ, δεδομένου ότι πρόκειται εδώ περί γεγεννημένης απαιτήσεως, η οποία, μετά τον καθορισμό του ύψους της και των όρων πληρωμής, είναι ορισμένη και, συνεπώς, συντρεχόντων και των, κατά τα άνω, νομίμων προς τούτο όρων, όπως διαγράφονται στη διάταξη του άρθρου 682 του ΚΠολΔ, είναι δυνατή η λήψη ασφαλιστικών μέτρων με τη μορφή της προσωρινής επιδικάσεως απαιτήσεως των άρθρων 728 επ. του ιδίου Κώδικα. Τέλος, ο Ν. 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. IV. Κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 του ΑΚ, για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο οικονομικός ή κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από τη συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή από την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε ή από τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την

10^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 7/2002), μόνη δε η μακρά αδράνεια του δικαιούχου, ακόμη και αν δημιουργήσει στον οφειλέτη ή τον προσβολέα την πεποίθηση ότι αυτός δε θα ασκήσει το δικαίωμά του, δεν καθιστά τη μεταγενέστερη άσκησή του καταχρηστική, υπό την ειδικότερη μορφή της αποδυνάμωσης του δικαιώματος, εκτός αν συνοδεύεται από ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, έτσι ώστε η με τη μεταγενέστερη άσκηση του δικαιώματος ανατροπή της κατάστασης που δημιουργήθηκε να συνεπάγεται επαχθείς – όχι δε κατ' ανάγκην και αφόρητες ή υπέρμετρα επαχθείς – συνέπειες, για την αποτροπή των οποίων κρίνεται, με γνώμονα την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, επιβεβλημένη η θυσία του αξιούμενου δικαιώματος (ΑΠ 263/2007 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1799/2006 ΧρΙΔ 2007.328, ΑΠ 1512/2006 Αρμ. 2007.399, ΑΠ 971/1998 ΕλλΔνη 40.278, ΑΠ 156/1997 ΕλλΔνη 38.1547, ΑΠ 1252/1996 ΕλλΔνη 38.1795).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινομένη αίτησή της, η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών, εκτελεστών καλλιτεχνών, ως έχουσα δε τις προβλεπόμενες από το σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων η είσπραξη, δικαστική διεκδίκηση και διανομή της εκ του ιδίου νόμου προβλεπόμενης ευλόγου αμοιβής των μελών της. Ότι τα μέλη της, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο και (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/93) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και οι ανωτέρω των καθ' ων, οι οποίοι διατηρούν στον νομό τις αναφερόμενες επιχειρήσεις εστιατορίου που λειτουργούν

καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι οι ανωτέρω καθ' ων μέχρι και την κατάθεση της κρινόμενης αίτησης αρνούνται τον καθορισμό και την πληρωμή της εύλογης αμοιβής τους, παρόλο που χρησιμοποιούν για την προσέλκυση της πελατείας, το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση, μουσικό ρεπερτόριο. Κατόπιν του ανωτέρω ιστορικού, η αιτούσα, ζητεί να καθορισθεί από το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, εκ της αιτίας αυτής, δικαιούνται οι παραπάνω αντιπροσωπευόμενες από αυτήν, κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών να λάβουν, για τα αναλυτικά αναφερόμενα στην αίτηση χρονικά διαστήματα και ποσά για καθέναν εκ των καθ' ων, πλέον ΦΠΑ 24% για κάθε ένα από τα παραπάνω έτη. Επικαλούμενη δε επείγουσα περίπτωση, ζητεί να της επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ αυτής, για την κάθε κατηγορία ερμηνευτών και παραγωγών, με τον νόμιμο τόκο από την 1-1-2011 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2010, την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, από την 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014 και από την 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2015 και επικουρικά, από την επίδοση της κρινομένης αιτήσεώς τους και μέχρι την εξόφληση, καθώς και να υποχρεωθούν οι καθ' ων να προσκομίσουν τους καταλόγους του ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη που η αιτούσα ζητεί τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής. Ζητεί επίσης να καταδικαστούν οι καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. του ΚΠολΔ) και είναι επαρκώς ορισμένη (απορριπτομένου του σχετικού περί αοριστίας του περιεχομένου του δικογράφου της,

12^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ισχυρισμού των καθ' ων) και νόμω βάσιμη, κατά τα όσα διαλαμβάνονται στην υπό "III" νομική σκέψη που εκτίθεται στην αρχή της απόφασης, καθώς στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 49, 54-58 του Ν 2121/1993, όπως ισχύει μετά τον Ν. 3057/2002 και 3905/2010 682 επ., 693 παρ.1, 728 παρ.1 περ. ζ, 729 παρ.2, 450 επ, 731, 732, 946 παρ.1, 176, 191 παρ.2 του ΚΠολΔ. Εξάλλου και αναφορικά με το περί τοκοδοσίας αίτημα της υπό κρίση αίτησης, πρέπει να ληχθούν τα ακόλουθα: Κατά τα άρθρα 340 και 345 του Α.Κ. ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής, σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη, έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Κατά το άρθρο, εξάλλου, 346 του Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Περαιτέρω, όπως προαναφέρθηκε, σύμφωνα με τη παραπάνω διάταξη του άρθρου 49§1 του Ν.2121/1993 οι χρήστες υλικών φορέων ήχου, οφείλουν στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς, καθώς και στους παραγωγούς τούτων (υλικών φορέων), εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών συγγενικών δικαιωμάτων, οι οργανισμοί δε αυτοί, όπως είναι, κατά τα αναφερόμενα στην κρινόμενη αίτηση και οι αιτούντες, υποχρεούνται να διαπραγματεύονται και να συμφωνούν με τους χρήστες τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή αυτών και να τις εισπράττουν από τους τελευταίους, ενώ σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των ως άνω οργανισμών για το εύλογο της αμοιβής, το ύψος αυτής και οι όροι της πληρωμής της καθορίζονται προσωρινά μεν από το Μονομελές

Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, οριστικά δε από το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο. Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 § 2 εδ. β' και γ' του ίδιου παραπάνω νόμου αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτή που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει, πριν από οποιαδήποτε χρήση, να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις το Μονομελές Πρωτοδικείο ή εφόσον δεν αποδέχεται τον προσωρινό προσδιορισμό ή και πριν από αυτόν, να καταφύγει με άσκηση τακτικής αγωγής στο καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της επίμαχης αμοιβής. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα:

Α) Προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της συνακόλουθης, από την αιτία αυτή, υποχρέωσής του προς καταβολή τόκων υπερημερίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., είναι το ληξιπρόθεσμο, απαιτητό και εκκαθαρισμένο της χρηματικής οφειλής, ενώ τη συνδρομή της ίδιας προϋπόθεσης απαιτεί και η διάταξη του άρθρου 346 του Α.Κ. για την από αυτή προβλεπόμενη υποχρέωση του οφειλέτη χρηματικής παροχής προς καταβολή δικονομικών ή δικαστικών τόκων (βλέπε Απ. Γεωργιάδη -Μιχ. Σταθόπουλου «Αστικός Κώδιξ - Κατ' Άρθρο Ερμηνεία», έκδοση 1980, τόμος ΙΙ, υπό το άρθρο 340, αριθ. 7, σελ. 235, υπό το άρθρο 346, αριθ. 6, σελ. 246, Βασίλη Αντ. Βαθρακοκοίλη «ΕΡΝΟΜΑΚ -Ερμηνεία - Νομολογία Αστικού Κώδικα», έκδοση 2003, τόμος Β', υπό το άρθρο 340, αριθ.3, σελ. 216 και αριθ. 24, σελ. 223, υπό το άρθρο 346, αριθ. 1,4, 13 και 14, σελ. 241, 242 και 245 αντίστοιχα, Α.Π.387/2002 ΕΛΛΔνη 44, 479).

Β) Ειδικότερα, επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου

14^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης - μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου- ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί αυτή, κατά τρόπο οριστικό, από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικής αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (ΑΠ 387/2002 ό.π., ΕφΔωδ 10/2004 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», ΕφΑθ 2749/2001 ΕλλΔνη 42, 1407, οι οποίες αποφάνθηκαν επί του παρεμφερούς θέματος της έναρξης της τοκοδοσίας επί αγωγών για την αναπροσαρμογή του μισθώματος επαγγελματικής μίσθωσης, για το ότι δε η καθορίζουσα το οριστικό ύψος της ως άνω εύλογης αμοιβής απόφαση έχει διαπλαστικό χαρακτήρα και εκδίδεται κατά την τακτική διαδικασία βλέπε και ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005, 1179, ΜονΠρΡόδου 1127/2003, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», οι οποίες

15^η Σελίδα της υπ' αριθμόν. 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

αποφαίνονται εμμέσως για το θέμα αυτό, καθώς και Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου ό.π., αριθ. 742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου ό.π., αριθ. 213, σελ. 279, αντίθετη η ΜονΠρΤρικ 687/2003 ΕΛΛΔνη 45, 604, η οποία έκρινε ότι η μεν απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου, με την οποία καθορίζεται προσωρινά η εύλογη αμοιβή, λαμβάνει προσωρινό ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, εκδικαζόμενο, κατά παραπομπή του νόμου, κατά τη διαδικασία για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων, η δε απόφαση του αρμόδιου για τον οριστικό καθορισμό της εύλογης αμοιβής δικαστηρίου πρέπει, λαμβάνουσα και αυτή, κατά τρόπο όμως οριστικό, επίσης ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, να εκδίδεται κατά την προσηκουσα διαδικασία της τελευταίας). Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56§2 του Ν.2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλέπε Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου ό.π., αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια ότι η - οπωσδήποτε παράνομη - πρόωγη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμά του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής (βλέπε ΜονΠρΤρικ 687/2003 ό.π., ΜονΠρΡόδου 1127/2003 ό.π., αντίθετες οι: ΜονΠρΤρικ 578/2002 Δ. 33, 1140 - 1145, ΜΠρΧίου 118/1998 ΔΕΕ 6, 593), γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται

ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος, οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο. Εξάλλου και όσον αφορά το αναλογούν στον Φ.Π.Α., μέρος της οφειλόμενης από τον χρήστη εύλογης αμοιβής, το μέρος αυτό καθίσταται απαιτητό, στο βαθμό που η πληρωμή της αμοιβής αυτής γίνεται, στις περιπτώσεις διαφωνίας του τελευταίου και οριστικού καθορισμού της από το δικαστήριο, μετά από επιταγή της σχετικής δικαστικής απόφασης, από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε και γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη και επομένως μόνο έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι της ημέρας είσπραξης της αμοιβής (βλέπε Α.Π.80/1999 αδημ., ΕφΑθ 8884/2003 ΕλλΔνη 45, 1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημ.). Ενόψει λοιπόν αυτών, το περί τοκοδοσίας αίτημα της κρινόμενης αίτησης, όπως τούτο κατά τα ανωτέρω προβάλλεται με το δικόγραφό της, πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο. Κατά τα λοιπά, η κρινόμενη αίτηση, πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων που εξετάστηκαν στο ακροατήριο, καθώς και των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους και γενικά από την όλη συζήτηση της υποθέσεως, πιθανολογήθηκαν τα εξής: Η αιτούσα, αποτελεί νομίμως συνεστημένο (σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), με το οποίο προστέθηκε η

παρ. 6 στο άρθρο 49 του ν. 2121/1993) ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, των μουσικών, τραγουδιστών - ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας - ήχου, αντιστοίχως, έχουσα τις -εκ του ιδίου νόμου- προβλεπόμενες και εν αρχή περιγραφόμενες αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της -εκ της προμνησθείσης διατάξεως του άρθρου 49 του νόμου αυτού- ευλόγου αμοιβής των μελών της, απορριπτομένου ως αβάσιμου του σχετικού ισχυρισμού του έκτου των καθ' ων περί έλλειψης στο πρόσωπό της, του στοιχείου της ενεργητικής νομιμοποίησης. Οι εκπροσωπούμενοι από την αιτούσα οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων τους συμφώνησαν και κατάρτισαν αμοιβολόγιο, το οποίο (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του ίδιου ανωτέρω νόμου) γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του σε τρεις ημερήσιες εφημερίδες εκ των οποίων η μία οικονομική ("Έθνος" της 4-2-1998, "ΤΑ ΝΕΑ" της 4-2-1998 και "ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ" της 3-2-1998) ενώ το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και γνωστοποίησε και ο ενιαίος οργανισμός στις εφημερίδες "ΚΕΡΔΟΣ" της 20-4-2012, "ΑΥΓΗ" της 20-4-2012 και "ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ" της 19-4-2012. Κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη, όπως καφετερίες, εστιατόρια κ.λ.π., που λειτουργούν σε στεγασμένο χώρο έως 50 τ.μ, από 51-100 τ.μ. και από 101 έως 200 τ.μ. και καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, η εύλογη αμοιβή καθορίζεται στο ποσό των 100, 150 και 200 ευρώ ανά έτος αντίστοιχα, πλέον ΦΠΑ, για δε τους υπαίθριους χώρους καθορίζεται στο ήμισυ των παραπάνω ποσών, ενώ ομοίως στο ήμισυ των παραπάνω ποσών καθορίζεται η εύλογη αμοιβή και για τις

18^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

επιχειρήσεις που λειτουργούν εποχιακά, μέχρι και 5 μήνες. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι και οι επιχειρήσεις που διατηρούσαν και εκμεταλλεύονταν οι ανωτέρω των καθ' ων στον νομό Καβάλας, κατά το κρίσιμο κατωτέρω χρονικό διάστημα. Ειδικότερα, η δεύτερη των καθ' ων, διατηρεί εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο

το οποίο βρίσκεται στον

και έχει εμβαδόν εσωτερικού χώρου 50 περίπου τ.μ. το οποίο επιτρέπει την ανάπτυξη 24 καθισμάτων, ενώ επίσης έχει δικαίωμα να αναπτύξει επιπλέον 100 καθίσματα στον υπαίθριο χώρο του καταστήματος, εμβαδού περίπου 130 τ.μ. Το γεγονός αυτό πιθανολογήθηκε από την υπ' αριθμόν πρωτ. 1020/8627/2-γ/23-6-1994 Άδεια ίδρυσης και λειτουργίας καταστήματος του

την οποία επικαλείται και προσκομίζει η δεύτερη των καθ' ων. Επίσης, στο όνομα της δεύτερης των καθ' ων, έχει εκδοθεί από τον Δήμο η υπ' αριθμόν πρωτ. 8114/3-6-2014 Άδεια λειτουργίας μουσικών οργάνων και μουσικής με μηχανικά μέσα, ήτοι στερεοφωνικό μηχάνημα μικρής ισχύος χωρίς ενισχυτή και ηχεία, εντός του εστιατορίου της, απαγορευμένης της χρήσης τους στο εξωτερικό υπαίθριο χώρο, καθώς επίσης και με ανοικτές τις πόρτες και τα παράθυρα ή την στέγη αυτού. Ωστόσο, όπως σχετικά κατέθεσε και ο εξετασθείς μάρτυρας της αιτούσας, κατά την επιτόπια μετάβαση του αρμοδίου υπαλλήλου της αιτούσας στο εστιατόριο της δεύτερης των καθ' ων, διαπιστώθηκε ότι η τελευταία, παρά τους περιορισμούς της παραπάνω άδειας μουσικών οργάνων που διέθετε, είχε συνδέσει ηχεία για την αναπαραγωγή του ήχου από το στερεοφωνικό μηχάνημα που βρισκόταν στο εσωτερικό του καταστήματος και στον εξωτερικό-υπαίθριο χώρο του και τούτο για την ψυχαγωγία των πελατών της. Η κρίση αυτή του δικαστηρίου, ενισχύεται από το γεγονός ότι το κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος της δεύτερης αιτούσας (εστιατόριο), λειτουργεί εποχιακά και μόνο κατά τους θερινούς μήνες του έτους. Συνεπώς, η άδεια λειτουργίας μουσικών οργάνων την οποία αιτήθηκε και έλαβε

η δεύτερη των καθ' ων, δεν είναι δυνατόν να προοριζόταν για χρήση μόνο εντός του εσωτερικού χώρου του καταστήματος, το οποίο αφενός μεν δεν ξεπερνά σε επιφάνεια τα 50 τ.μ., αφετέρου δε, δεν είναι δυνατόν να εξυπηρετεί πελάτες κατά τους θερινούς μήνες εντός του εσωτερικού χώρου του καταστήματος με κλειστές πόρτες και παράθυρα όπως επιτάσσει η άδεια λειτουργίας μουσικών οργάνων που έχει λάβει, λόγω των υψηλών θερμοκρασιών κατά τους θερινούς μήνες. Επομένως, η σχετική άδεια λειτουργίας μουσικών οργάνων, πιθανολογείται ότι λήφθηκε εξ αρχής με σκοπό την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησης της δεύτερης αιτούσας, οι οποίοι χρησιμοποιούν κατ' εξοχήν τον εξωτερικό χώρο του καταστήματος, ο οποίος μάλιστα επιτρέπει την ανάπτυξη 100 καθισμάτων, γεγονός το οποίο μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την τοποθέτηση ηχείων στον εξωτερικό χώρο του καταστήματος, την χρήση των οποίων άλλωστε διαπίστωσε και ο αρμόδιος υπάλληλος της αιτούσας, όπως ήδη ανωτέρω αναφέρθηκε. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι από ουσιαστική άποψη, οι σχετικοί περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της δεύτερης αιτούσας. Εξάλλου, η τρίτη των καθ' ων διατηρεί επιχείρηση εστιατορίου με τον διακριτικό τίτλο

το οποίο βρίσκεται στην περιοχή
εμβαδού 120 τ.μ. και τέλος, ο έκτος εξ
αυτών διατηρεί επιχείρηση εστιατορίου με τον διακριτικό τίτλο
που βρίσκεται στην περιοχή

εμβαδού 70 τ.μ. περίπου. Όλες οι εν λόγω επιχειρήσεις, λειτουργούν καθημερινά και εποχιακά, κατά τους θερινούς μήνες και χρησιμοποιούν ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο, τμήμα δε των ρεπερτορίων εντελώς ενδεικτικά αναφέρεται στην αίτηση, με τη χρήση υλικών φορέων ήχου, η χρήση δε της μουσικής δεν είναι απαραίτητη, αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους και δη για την προσέλκυση και ψυχαγωγία των πελατών τους. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι οι καθ' ων, παρότι χρησιμοποίησαν στις

επιχειρήσεις τους υλικούς φορείς ήχου για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, αρνήθηκαν να προβούν σε συμφωνία και να καταβάλουν οποιοδήποτε ποσό ως εύλογη αμοιβή για το διάστημα αυτό. Με βάση τα παραπάνω, πιθανολογείται περαιτέρω ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, επιμεριζόμενο κατά ποσοστό 50% στους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και κατά το υπόλοιπο ποσοστό του 50%, κατά ποσοστό 25% στους ερμηνευτές-τραγουδιστές και κατά ποσοστό 25% στους μουσικούς, που πρέπει να καταβάλει ο καθένας εκ των ανωτέρω καθ' ων στην αιτούσα, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στις προπεριγραφόμενες επιχειρήσεις τους, πρέπει να καθοριστεί, με βάση α) τη συμβολή των δικαιούχων στην προσέλκυση πελατείας από τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων και στη συνακόλουθη αύξηση των εσόδων τους, β) τη δαπάνη στην οποία θα υποβάλλονταν αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις ερμηνείες των δικαιούχων, χρησιμοποιούσαν ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές σε ζωντανό πρόγραμμα, γ) τον πιο πάνω χρόνο χρήσης των υλικών φορέων ήχου με τις δημιουργίες των δικαιούχων, δ) το είδος των επιχειρήσεών τους και τον σε τετραγωνικά μέτρα στεγασμένο χώρο εκάστης εξ αυτών, όπου η μουσική θεωρείται χρήσιμη, συμβάλλοντας στην αύξηση της πελατείας τους και των εσόδων τους, στο ποσό των 100 ευρώ (ήτοι 50 ευρώ για τον στεγασμένο χώρο και 50 ευρώ για τον υπαίθριο χώρο της επιχείρησης) για κάθε έτος για την επιχείρηση της δεύτερης των καθ' ων, στο ποσό των 100 ευρώ για κάθε έτος για την επιχείρηση της τρίτης των καθ' ων και στο ποσό των 75 ευρώ για κάθε έτος για την επιχείρηση του έκτου των καθ' ων, που λειτουργούν μόνο εποχιακά, ποσά που προβλέπονται και ως ελάχιστα κατά το ανωτέρω αμοιβολόγιο, συνυπολογιζόμενου δε και του αντίστοιχου ποσού του ΦΠΑ, ποσοστού 24% (για το γεγονός ότι νόμιμα υπολογίζεται το ποσοστό του ΦΠΑ όπως αυτό ισχύει κατά το χρόνο καταβολής βλ. ΑΠ 80/2009 ΝΟΜΟΣ). Συνακόλουθα, η

εύλογη αμοιβή πρέπει να καθοριστεί για καθεμιά από τις επιχειρήσεις της δεύτερης και της τρίτης των καθ' ων για καθένα από τα έξι έτη λειτουργίας τους (2010-2015) στο ποσό των 124 ευρώ (100 X 24% ΦΠΑ) και συνολικά στο ποσό των 744 ευρώ (124 X 6) και για την επιχείρηση του έκτου των καθ' ων για καθένα από τα έξι έτη στο ποσό των 93 ευρώ (75 X 24% ΦΠΑ) και συνολικά στο ποσό των 558 ευρώ (93 X 6). Στο σημείο αυτό πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος ο σχετικός ισχυρισμός του έκτου των καθ' ων, σύμφωνα με τον οποίο η αξίωση των εκπροσωπούμενων από την αιτούσα δικαιούχων, έχει υποπέσει σε παραγραφή. Ειδικότερα, στο ν. 2121/1993 δεν υφίσταται διάταξη προβλέπουσα για την παραγραφή της αξίωσης καταβολής της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου αυτού. Η αξίωση αυτή πηγάζει απευθείας από το νόμο (ΕφΑΘ 4438/2008 στη Νόμος, Εφθεσ 1002/2008 Αρμ 2009.204 και στη Νόμος και τις υπ' αυτών παραπομπές), οφείλεται και καταβάλλεται άπαξ, λόγω της καθ' ορισμένο χρονικό διάστημα διαπιστωμένης παρουσίας στο κοινό οπτικοακουστικών έργων με τη χρήση ραδιοηλεκτρονικών μέσων. Συνιστά συνεπώς μία ενιαία οφειλή. Ως εκ τούτου η αξίωση αυτή δεν εμπίπτει στην έννοια των περιοδικά επαναλαμβανόμενων παροχών, αφού τέτοιες είναι εκείνες που πηγάζουν διαδοχικά από έννομη σχέση, οφείλονται δε κατά ορισμένα χρονικά διαστήματα, με μόνη την πάροδο του χρόνου, χωρίς να απαιτούνται νεότερα περιστατικά και χωρίς η γένεση ή η άσκηση τους να εξαρτάται από αίρεση. Δεν αποτελούν επομένως «περιοδικές παροχές» οι απλές δόσεις που προβλέπονται είτε από το νόμο είτε από τη σύμβαση για την καταβολή μιας ενιαίας οφειλής, η οποία εξοφλείται τμηματικά (ΑΠ 1365/2010 δημ. Νόμος). Συνεπώς, εφόσον η εκ του άρθρου 49 ν. 2121/1993 ως ισχύει, αξίωση δεν έχει τα εννοιολογικά γνωρίσματα της περιοδικής παροχής, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 250 αρ. 17 ΑΚ, ούτε δε στις λοιπές περιπτώσεις του ίδιου άρθρου, ούτε δε η αίτηση έχει ως ιστορική και

νομική αιτία αδικοπραξία τελεσθείσα εκ μέρους του έκτου των καθ' ων κατά το άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, αλλά θεμελιώνεται αυτή αποκλειστικά στις διατάξεις των άρθρων 49, 54, επ. του ν. 2121/1993, οι -από τις οποίες- πηγάζουσες αξιώσεις, υπόκεινται σε εικοσαετή παραγραφή, κατ' άρθρο 249 ΑΚ (βλ ΕφΘεσ1810/2012, Μον Πρωτ Θεσ 11989/2012 δημοσιευμένες στη ΝΟΜΟΣ), η οποία και δεν έχει συμπληρωθεί. Ομοίως απορριπτέος λόγω αοριστίας, τυγχάνει και ο ισχυρισμός του έκτου των καθ' ων περί καταχρηστικής άσκησης του ένδικου δικαιώματος της αιτούσας, δεδομένου ότι αυτός, όπως επιγραμματικά υποβλήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της και αναφέρεται και στο έγγραφο σημείωμα που κατέθεσε, χωρίς να εξειδικεύεται περαιτέρω κατά τα ειδικότερα στοιχεία του, σύμφωνα και με τα ανωτέρω εκτιθέμενα στην υπό "IV" νομική σκέψη της παρούσας. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση παροχής της αιτούμενης δικαστικής προστασίας για την κάλυψη άμεσων και μη δεκτικών αναβολής, βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί εκ των οποίων αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για τη συντήρησή τους. Συνακόλουθα όλων όσων αναφέρθηκαν, η αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη από ουσιαστική άποψη, να καθορισθεί η εύλογη και ενιαία αμοιβή που οφείλουν οι ανωτέρω των καθ' ων στην αιτούσα στα παραπάνω συνολικά χρηματικά ποσά, επιμεριζόμενα στους εκπροσωπούμενους από την αιτούσα δικαιούχους, κατά τις ανωτέρω διακρίσεις, να υποχρεωθούν οι καθ' ων να καταβάλουν στους τελευταίους, κατά τις ίδιες ανωτέρω διακρίσεις, το ήμισυ από τα πιο πάνω ποσά της εύλογης αμοιβής που αναλογεί σε αυτούς, τα οποία επιδικάζονται και, τέλος, να προσκομίσουν τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν για τα παραπάνω έτη. Τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, έτσι όπως το ποσό αυτών ορίζεται στο διατακτικό, σε παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους, θα

επιβληθούν σε βάρος των ανωτέρω των καθ' ων (άρθρα 176, 191
παρ.2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η υπό κρίση αίτηση ουδέποτε ασκήθηκε όσον
αφορά τον πρώτο, τέταρτη και πέμπτο των καθ' ων.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της τρίτης των καθ' ων και αντιμωλία των
λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας
αμοιβής που πρέπει να καταβάλουν οι ανωτέρω των καθ' ων στην
αιτούσα, για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν στις
αναφερόμενες στο σκεπτικό επιχειρήσεις που διατηρούν, ως εξής:
1) για τη δεύτερη των καθ' ων στο συνολικό ποσό των επτακοσίων
σαράντα τεσσάρων ευρώ (744 €), 2) για την τρίτη των καθ' ων στο
συνολικό ποσό των επτακοσίων σαράντα τεσσάρων ευρώ (744 €)
και 3) για τον έκτο των καθ' ων στο συνολικό ποσό των
πεντακοσίων πενήντα οκτώ ευρώ (558 €).

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που
εκπροσωπείται από την αιτούσα, ποσοστό 50% της παραπάνω
καθορισθείσης αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο
50%, ποσοστό 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους
τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τη δεύτερη, τρίτη και έκτο των καθ' ων να
καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα, κατά τις ίδιες παραπάνω
διακρίσεις, το ήμισυ της εύλογης αμοιβής, που αναλογεί στον
καθένα από αυτούς.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τη δεύτερη, τρίτη και έκτο των καθ' ων να
προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του
μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα έτη 2010,
2011, 2012, 2013, 2014 και 2015.

24^η Σελίδα της υπ' αριθμόν 94/2017 αποφάσεως του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Καβάλας (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τη δεύτερη, τρίτη και έκτο των καθ' ων να
καταβάλουν τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία καθορίζει
στο ποσό των τετρακοσίων πενήντα ευρώ (450 €).

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Καβάλα στις
10 Μαρτίου 2017, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό
του, με την παρουσία της γραμματέα

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

